

column
Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosofe en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

Het is verrukkelijk om je onderdeel te voelen van die levensstroom, die intense verbondenheid

Frida Kahlo - Roots (1943)

Levensstroom

Sommige hooggevoelige mensen hebben niet alleen scherpe zintuigen, maar ook antennes voor bovenzintuiglijke waarnemingen, zoals aura's of geesten. Zelf heb ik dat niet. Ik merk dan ook dat ik afhaak zodra beweringen te onwetenschappelijk of zweverig worden.

Maar er is één mystiek, onwetenschappelijk ding waar ik wél in geloof, omdat het zo voelbaar en omringend is. Ik zou het omschrijven met het woordje Leven, met een hoofdletter ja. Alsof Leven een oerkracht is die onzichtbaar door alle levende dingen heen gutst. Vooral op momenten dat ik me zélf heel levend voel vanbinnen, bijvoorbeeld in de dagen na een intense vrije partij, vind ik het gemakkelijk om diezelfde zinderende energie, die oerachtige levensdrift en gretigheid ook buiten mezelf te ontwaren. In bomen en blaadjes, in dieren en vooral in medemensen.

Ik ken niemand die zo mooi over dit bovenpersoonlijke, mysterieuze Leven kan schrijven als de Braziliaanse schrijfster Clarice Lispector, die het oerleven voelt kloppen in het hart van een doodsbang vogeltje. Of middenin de duizelingwekkend groene botanische tuin van haar woonplaats Rio de Janeiro. "De lommer onthaalde me meteen", zo beschrijft ze het betreden van de tuin. "Het groene leven was daar ruim en weids. Zonder een greintje gierigheid: alles gaf zich volledig aan de wind, in de lucht, aan het leven, alles richtte zich op naar de hemel. En meer: het gaf ook zijn geheim prijs. Het geheim was overal om me heen. Hoe stroomde in dat rotsachtige hout, vanuit zware wortels zo hard als klauwen, het sap, dat haast ontastbare ding dat leven is? In alles zat sap, zoals in ons lichaam bloed zit."

Het is verrukkelijk om je onderdeel te voelen van die levensstroom, die soms de gedaante aanneemt van kleverig, felgroen plantensap, dan weer van warm, pulserend mensenbloed, alsof alles wat leeft op hetzelfde onzichtbare netwerk aangesloten is. Precies dat intense verbondenheidsgevoel is volgens mij wat Lispector bedoelt met "het geheim", dat in die botanische tuin bezit van haar nam als "vochtig groen dat in mij opsteeg vanuit mijn onbekende wortels".

Ik denk dat hooggevoelige mensen bovengemiddeld veel talent hebben om vanuit zulke mysterieuze, voedende wortels te leven, en te ervaren dat ze verbonden zijn met alles wat er bestaat. Soms is dat beangstigend, overweldigend en té intens, zo merkte ook Lispector: "Een helemaal levende wereld heeft de kracht van een hel", schreef ze. Maar als je die zinderende, je overal omringende levenskracht gedoseerd laat binnenkomen, krijgen zelfs de meest alledaagse gebeurtenissen (het schikken van een bos bloemen, een wandelingetje op straat...) een aangename gloed, en benut je je gevoelige talenten optimaal.